πού τριγυρνοῦν σὰ λιτανεῖες τὰ σύννεφα, ὠϊμένα
ὠϊμένα, μὲ σβηστὲς λαμπάδες, τ' ἀστροπέλεκα,
μαῦρες σὰν ὕπνος κι ὄνειρα φιδιοῦ φαρμακωμένα.

Καὶ τὰ μαλλιά σου πού θημωνιᾶς χνῶτο πνέουνε
καὶ κρύβουν κάποιο βούϊσμα ἀπ' τὰ πυκνερὰ κλωνάρια
καὶ βρυάζουνε, κι ὅλο σαλεύουν ἐρωτόθυμα
σὰ σὲ τσιγγάνικα βιολιὰ λιγωμένα δοξάρια.

Κισσοπερίπλοκη ἀγκαλιὰ σὲ πολυομύριστα
κι ἀντιλαλεῖ ὡς τὸ μέσα μου νάρδος καὶ μαντζουράνα
καὶ μπρός μου παίζουν γλυστρᾶν ἀχτιδοπαιξίματα
ἀφ' τά, σὰ νυχτολούλουδα, βλέφαρά σου, τσιγγάνα

Κ' ἔτσι κρατώντας σε ψηλὰ σὰ δισκοπότηρο
θὰ σκίσω σε γλυκόχυμη κι ἀπ' τ' ἀχνιστό σου αἷμα
θὰ μεταλάβω, κι ὅλη ἢς ἀλυχτάει ἡ κόλαση
κι ἢς καταριέται ὁ οὐρανός, ψέμμα ὅλα τἄλλα, ψέμμα.

ΣΤΕΦΑΣ.

Ο 'ΝΟΥΜΑΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ

'Η 'Αρβανίτικη φημερίδα «Dielli» πού βγαίνει στὸ Boston τῆς 'Αμερικῆς, δημοσιεύει στὸ 41 φύλλο της (7 τοῦ Γεννάρη 1910, σελίδα 1, στήλη 2) τὸ ἀκόλουθο ἀρθράκι :

«'Ο Νουμᾶς τῆς 'Αθήνας, ἐφημερίδα γραμένη στὴ ζωντανὴ Ρωμαΐκη γλώσσα, τὸ τόνει στὸν ἀριθμό του 366 ἕνα ἄρθρο καὶ δείχνει μὲ ποιόν τρόπο πρέπει νὰ φέρνουνται οἱ Ρωμιοὶ στοὺς 'Αρβανίτες. Λέει πὼς εἶναι λάθος καὶ τρέλλα νὰ πασκίζουν οἱ Ρωμιοὶ νὰ χωρίσουν τοὺς 'Αρβανίτες ἀναμεταξύ τους. Τοὺς Μωαμεθανοὺς 'Αρβανίτες καὶ τοὺς Χριστιανοὺς πρέπει νὰν τοὺς κρατάει ἑνωμένους ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ γλώσσα τους. 'Η 'Ελλάδα ἀντὶ νὰν τοὺς διαχωρίζει πρέπει νὰν τοὺς βοηθήσει, ἃ λογαριάζει νὰν τοὺς κάνει φίλους, λέει ὁ Νουμᾶς.

Αὐτὴ ἡ ἐφημερίδα ἀντιπροσωπεύει τὴν πιὸ στοχαστικὴ μερίδα τῆς Ρωμιοσύνης καὶ γι' αὐτὸ δὲν ξαφνιαζόμαστε μὲ ὅσα γράφει. 'Εχτυποῦμε τὰ λόγια της καὶ τὴν εὐγνωμονοῦμε. Μὰ δὲν εἴμαστε καὶ τόσο ἁπλοϊκοὶ γιὰ νὰ μὴν ξέρουμε πὼς ἡ μερίδα τοῦ «Νουμᾶ» δὲν εἶναι ἡ πιὸ πολληθέστερη, καὶ πὼς οἱ περσότεροι Ρωμιοὶ μᾶς ἔχουνε βαρεθεῖ καὶ θέλουνε νὰ καταστραφοῦμε μιὰν ὥρ' ἀρχύτερα.»

ΓΛΑΡΟΣ

Τοῦ 'Ίδα

Γιὰ πές μου σὺ πού ἀργοκουνᾶς, βαριὰ καὶ κουρασμένα,
Τὰ δυὸ φτερά σου, τί ποθεῖς, σὰν κάτι νὰ ξεχνιάζεις
Λυπητερὸ κι ἀθάνατο μὲς στὸ μεγάλο ρυάκι,
Πού στέκει σὰ Ζουλόπετρα γιὰ μᾶς πού ἔχουμε τάμα ;

Πέτα, ψυχή μου, πέταξε κι ἀνέβοινε στὰ πλάτια
Νὰ διεῖς βουνὰ Θρακιώτικα, βουνὰ τῆς Βυθινίας,
Πού πλένουν τὰ ποδάρια τους στοῦ Μαρμαρὰ τὴ λίμνη,
'Ολοχρονὶς καὶ γνέφουνται καὶ κρυφοκουβεντιάζουν.

1908. *Θ. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ*

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΡΕΣ ΜΑΡΕΣ

Φίλε Νουμᾶ,

Ἔπεσε ἕνα Πατρινὸ «Σέλας» στὰ χέρια μου καὶ διάβασα ἕνα ἄρθρο ἀρλουμποειδὲς κάποιου ὑπερποιητῆ καὶ ὑπερδημοτικιστῆ, στὴν ὑπερκαθαρεύουσα γραμμένο καὶ ἀφιερωμένο σὲ κάποιον κύριον. Κι ὁ μὲν ὑπερποιητὴς κτλ. ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ γράφῃ ἄρθρα στὴν ὑπερκαθαρεύουσα, καθὼς καὶ νὰ φιερώνῃ ἄρθρα καὶ παλτὰ στὸν 'Ολύμπιο φίλο του, δὲν ἔχει ὅμως κανένα δικαίωμα νὰ βρίζῃ ὅ,τι διαλεχτὸ ἔχει ἡ πνευματικὴ 'Ελλάδα, γράφοντας «ὅτι πέρυσιν ἐζήτησα ν' ἀνακαλέσω ἢ νὰ ἐμφυσήσω εἰς τὴν διάνοιαν ἐκλεκτῶν τινων ἀκροατῶν (:) πρῶτον μὲ τὴν ἀντίληψιν κτλ.»

Αὐτὸ τὸ «(:)» τί σημαίνει; Πῶς δὲν εἶταν ἐκλεχτοὶ οἱ περσινοὶ ἀκροατές του γιατὶ δὲ βάφανε ξανθὰ τὰ μαλλιά τους καὶ χ ρ υ σὰ τὰ λόγια τους, ἢ γιατὶ δὲν κυνηγήσανε κι αὐτοὶ καμιὰ 'Αμερικάνα νύφη γιὰ νὰ μποροῦνε νὰ «ἀνακαλοῦν ἢ νὰ «ἐμφυσοῦν» καὶ νὰ χαρίζουν παλτὸN καὶ καμπανίτηN;

'Ο Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσει, μὰ αὐτὸς ὁ κύριος ἀρχίνησε νὰ μᾶς παραγίνεται καὶ δὲ θὰν τοῦ βγεῖ σὲ καλό.

Πειραιάς. Γειά σου

ΑΠΑΛΤΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΑΡΔΙΚΑΣ

Ποιός θ' ἀρνηθεῖ πὼς τὸ ρωμέϊκο εἶναι ἄρρωστο, καὶ βαριά ; Ποιός ἀπ' ἄλλο μέρος δὲν ἔσπασε τὸ κεφάλι του νύχτες καὶ νύχτες νὰ συλλογιέται τὴν αἰτία τῆς ἀρρώστιας καὶ νὰ μελετάει τὴ γιατρειά της ; Καθένας εἶπε κι ἀπὸ μιὰ γνώμη κι ὅλοι κατάληξαν στὴν ἀποτυχία. Καὶ τὸ ρωμέϊκο εἶν' ἄρρωστο καὶ βαριά.

'Ας δοξάσουμε τὸ Μεγαλοδύναμο· τὸ γιατρικὸ γιὰ τὸ ἔθνος βρέθηκε κι ὁ ἐφευρέτης δὲν εἶναι ὁ Ζορμπᾶς, οὔτε κανεὶς ὑπουργός, οὔτε βουλευτής, οὔτε κὰν γιατρός· εἶναι ὁ νεκροθάφτης ὁ Μπαρμπα-Ραδίκας, πρῶτος ἀξάδερφος τοῦ μακαρίτη Κόντου, ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ παπποῦ Μιστρᾶ, σύντεκνος τοῦ Χατζῆ. Ζῇ 4000 χρόνια τώρα μέσα στὸ κλειστὸν ἄστυ τῆς Παλλάδος. Κι ὅμως κανεὶς μας δὲν τὸν ἔχει προσέξει. Μιὰ μεγαλοφυΐα, ποὺ ξοδεύεται ἄδικα στὸ σιχαμερὸ ἔργο τοῦ νεκροθάφτη. Περπάτησε μὲ τὸ Χαφρᾶ στὴν Αἴγυπτο, πολιόρκησε τὴν Τροία μὲ τοὺς 'Αχαιούς, πολέμησε μὲ τὸ Θεμιστοκλῆ στὴ Σαλαμῖνα, γοργοπέρασε τὴν ἀτέλειωτη 'Ασία μὲ τὸ Μέγαν 'Αλέξαντρο. Κι ἀκόμα ζῇ καὶ θὰ ζήσει γιὰ καλὸ τοῦ κόσμου. Τώρα, στὰ 1910 ἀπὸ τότες ποὺ γεννήθηκε ὁ Χριστός, στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, τόνε βρίσκεις κάποτε κάποτε στὸ 'Εθνικό μας Πανεπιστήμιο ὅπου διδάσκει τὴν 'Ιλιάδα. *Καί μοι μὴ θαυμάσητε* πὼς τάχα μπορεῖ ἕνας νεκροθάφτου, ἡ ἀδερφή του ἡ Αιλίκα, ὁ γέρο πατέρας του, ποὺ τὸν ἔχει μοναχογιό. Ποιός ξέρει... Αὐτὸς ποτέ του πιὰ δὲν ἀνοίγει τὰ γράμματα ποὺ τοῦ στέλνουν.

Θὰ τόνε δεῖτε ἀκόμα στὸ Σηκουάνα, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα νὰ κυτάζει τὰ θολωμένα νερά.

'Ετσι κατάντησε.

Ζήτησε ἀπὸ τὴ ζωὴ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μποροῦσε νὰ τοῦ δώσει. Οἱ 'Ελληνες φοιτητὲς γελοῦνε σὰν τόνε δοῦν καὶ λένε :

— Νά, ὁ Ρήγας Φεραῖος !

Οἱ γυναῖκες τόνε πειράζουνε, ἄλλοι τὸν κυτάζουνε κατάματα καὶ σωπαίνουνε καὶ συλλογοῦνται. Οἱ περισσότεροι τόνε βλέπουνε καὶ γελοῦνε. Πῶς κατάντησε ! 'Η δυστυχία ποὺ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ κλαίνε, δὲν εἶναι τίποτα. 'Εκείνη ποὺ τοὺς κάνει νὰ γελοῦνε, αὐτὴ 'ναι ἡ δυστυχία.

Εὐτυχῶς ὁ 'Ορέστης δὲν ἀκούει τίποτα. Δὲ βλέπει τίποτα. 'Η ζωὴ περνᾶ ἀποπάνω του καὶ τὸν λερώνει καὶ τίποτα δὲ βλέπει. Οἱ μέρες κ' οἱ μῆνες περνοῦνε καὶ δὲν τὸν ἀγγίζουν.

Φέτο τὸ χειμώνα, τὰ [illegible] ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο [illegible] τὰ φανάρια τοῦ δρόμου πῶς τρεμοσβήνουνε. 'Ω[illegible], κι ὥρες κυτάζε τὰ φανάρια τοῦ δρόμου πῶς τρεμοσβήνουνε. Κι ὁ βήχας, ὁ ἴδιος πάντα βήχας, τοῦ τρανταζε συθε[illegible] τὸ κορμί. Στὸ κεφάλι του σωρειαζόταν τὸ χιόνι κ' ἔλιωνε κ' ἔτρεχε στὰ μαλλιά του καὶ στοὺς ὤμους. 'Ένας ἀστυφύλακας τόνε λυπήθηκε :

— Πηγαίνετε σπίτι σας, πηγαίνετε... Θὰ κρυώσετε...

Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, ἁπαλὰ καὶ πονετικά, σὰν πατέρας, σὰν ἀδερφή. Κι αὐτὸς δὲ μίλησε. Στήριξε τὸ χέρι του στὸν κορμὸ τοῦ [illegible]τρου, ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμη, μπόρεσε καὶ κρατήθηκε ὄρθιος καὶ πῆγε σπίτι του.

'Ετσι κατάντησε.

'Η ψυχή του εἶναι σπασμένη. Ψυχὴ ὄμορφη μὰ γυναικήσια, ποὺ δὲν μπόρεσε στὴν κρίσιμη στιγμὴ νὰ κρατήσει ἀντρίκια τὸ βάρος τῆς 'Ιδέας καὶ τὸ βάρος τῆς Σάρκας.

—

'Ετσι κάποια κοντάρια ὄμορφα καὶ ντελικάτα σποῦν, ὅταν ἡ σημαία εἶναι μεγάλη καὶ φυσήξει βοριάς.

Παρίσι, 1908.

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ

νερά ! Κι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια χυθήκαν ἀνατριχίλες. 'Ένας φόβος ἄσκημος ξεστέλιωσε τὰ γόνατά του. Κ' ἔφυγε γρήγορα, τρεχάτα, σὰ νὰ σκότωσε κανένα καὶ πῆγε καὶ κρύφτηκε σπίτι καὶ διπλοκλείδωσε τὴν κάμερά του κ' ἔπεσε ἔτσι μὲ τὰ ροῦχα του στὸ κρεβάτι καὶ καταχτυπούσανε τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ κρύο κι ἀπὸ τὸ φόβο, κάτω ἀπὸ τὸ ζεστὸ πάπλωμα.

'Ετσι κατάντησε.

'Α ! εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ περάσεις νικητὴς τὰ φουρτουνιασμένα σικελικὰ στενὰ τῆς νιότης καὶ νὰ ρηχτεῖς στ' ἀνοιχτὰ πέλαγα τῆς ζωῆς ! Δεξὰ στὸν ἕνα βράχο στέκεται ξεθηκαρώνοντας μιὰ σπάθα ξύλινη, ἀνεμοκαβαλάρης καὶ συννεφοκράτορας ὁ Δὸν Κιχώτης, κι ὡς περνᾶς ἁπλώνει τὰ χέρια του νὰ σ' ἀδράξει.

Κι ἀριστερὰ σὲ κυτάζει εἰρωνικὸς κι ἀριστοκράτικα καταφρονετής, μὲ χίλια κομμάτια χάμω τὸ σπαθί, μὲ πεσμένα τὰ χέρια, ὁ 'Αλλος, ὁ 'Αλλος μεγάλος καταχτητὴς τῶν ψυχῶν — ὁ 'Αμλέτος.

Τὸ καράβι σου παραδέρνει καὶ ρήχνεται πότε στὸ νένα βράχο καὶ σπᾶ ἀγέρωχο καὶ κωμικό, πότε στὸν ἄλλο καὶ πιανεται στὶς συμπλεγάδες πέτρες τοῦ σκεφτικισμοῦ καὶ στέκεται ἀσάλευτο καὶ κάνει νερὰ καὶ σκπίζει χορταριασμένο, ἀγάλια ἀγάλια.

Κι 'Οδυσσέας ἂν εἶσαι, πρέπει περνώντας ἀπὸ τὰ στενὰ κανάλια τῆς νιότης, νὰ χάσεις μερικούς σου πολυαγαπημένους συντρόφους, πρέπει νὰ κάμεις ἀβαρία ἀπὸ πολλὰ πολυαγαπημένα σου ὄνειρα, ἔτσι μόνο ἀλαφρωμένος θὰ μπορέσεις νὰ χυμήσεις στὰ πέλαγα καὶ νὰ νικήσεις τὶς φουρτούνες καὶ τοὺς θεοὺς καὶ ν' ἀραξοβολήσεις μιὰ μέρα στὴ μακροπόθητη ἀγκαλιὰ μιᾶς Πηνελόπης-'Ιθάκης.

'Ο 'Ορέστης χύμησε ἀγέρωχος καὶ κωμικὸς κ' ἔσπασε χίλια κομμάτια ἀπάνω στὸ βράχο τοῦ Δὸν Κιχώτη.

Καὶ τώρα σέρνεται μέσα στοὺς δρόμους σακάτης.

Τὰ μεσάνυχτα θὰ τὸν δεῖτε νὰ κάθεται πάντα στὴν ἴδια γωνιὰ τοῦ ἴδιου καφενείου. Ποτὲ μόνος· πάντα μ' ἕνα μεγάλο ποτήρι γεμάτο πράσινο πιοτό. Βήχει κάποτε (σὰν τὴ Χρυσούλα, σὰν τὸ Γοργία) ἕναν ξερὸ κοφτερὸ βήχα, ποὺ λὲς σπᾶ μέσα του κάποιες γερὲς ἀκόμα ἶνες.

Οἱ τσέπες του εἶναι γεμάτες γράμματα, ἀνοιχτὰ ἀκόμα — θὰ τοῦ τἄχουνε στείλει ἡ μητέρα του, ἡ ἀδερφή του ἡ Αιλίκα, ὁ γέρο πατέρας του, ποὺ τὸν ἔχει μοναχογιό. Ποιός ξέρει... Αὐτὸς ποτέ του πιὰ δὲν ἀνοίγει τὰ γράμματα ποὺ τοῦ στέλνουν.

Θὰ τόνε δεῖτε ἀκόμα στὸ Σηκουάνα, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα νὰ κυτάζει τὰ θολωμένα νερά.

'Ετσι κατάντησε.

Ζήτησε ἀπὸ τὴ ζωὴ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μποροῦσε νὰ τοῦ δώσει. Οἱ 'Ελληνες φοιτητὲς γελοῦνε σὰν τόνε δοῦν καὶ λένε :

— Νά, ὁ Ρήγας Φεραῖος !

Οἱ γυναῖκες τόνε πειράζουνε, ἄλλοι τὸν κυτάζουνε κατάματα καὶ σωπαίνουνε καὶ συλλογοῦνται. Οἱ περισσότεροι τόνε βλέπουνε καὶ γελοῦνε. Πῶς κατάντησε ! 'Η δυστυχία ποὺ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ κλαίνε, δὲν εἶναι τίποτα. 'Εκείνη ποὺ τοὺς κάνει νὰ γελοῦνε, αὐτὴ 'ναι ἡ δυστυχία.

Εὐτυχῶς ὁ 'Ορέστης δὲν ἀκούει τίποτα. Δὲ βλέπει τίποτα. 'Η ζωὴ περνᾶ ἀποπάνω του καὶ τὸν λερώνει καὶ τίποτα δὲ βλέπει. Οἱ μέρες κ' οἱ μῆνες περνοῦνε καὶ δὲν τὸν ἀγγίζουν.

Φέτο τὸ χειμώνα, τὰ [illegible] ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο [illegible] τὰ φανάρια τοῦ δρόμου πῶς τρεμοσβήνουνε. 'Ω[illegible], κι ὥρες κυτάζε τὰ φανάρια τοῦ δρόμου πῶς τρεμοσβήνουνε. Κι ὁ βήχας, ὁ ἴδιος πάντα βήχας, τοῦ τρανταζε συθε[illegible] τὸ κορμί. Στὸ κεφάλι του σωρειαζόταν τὸ χιόνι κ' ἔλιωνε κ' ἔτρεχε στὰ μαλλιά του καὶ στοὺς ὤμους. 'Ένας ἀστυφύλακας τόνε λυπήθηκε :

— Πηγαίνετε σπίτι σας, πηγαίνετε... Θὰ κρυώσετε...

Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, ἁπαλὰ καὶ πονετικά, σὰν πατέρας, σὰν ἀδερφή. Κι αὐτὸς δὲ μίλησε. Στήριξε τὸ χέρι του στὸν κορμὸ τοῦ [illegible]τρου, ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμη, μπόρεσε καὶ κρατήθηκε ὄρθιος καὶ πῆγε σπίτι του.

'Ετσι κατάντησε.

'Η ψυχή του εἶναι σπασμένη. Ψυχὴ ὄμορφη μὰ γυναικήσια, ποὺ δὲν μπόρεσε στὴν κρίσιμη στιγμὴ νὰ κρατήσει ἀντρίκια τὸ βάρος τῆς 'Ιδέας καὶ τὸ βάρος τῆς Σάρκας.

—

'Ετσι κάποια κοντάρια ὄμορφα καὶ ντελικάτα σποῦν, ὅταν ἡ σημαία εἶναι μεγάλη καὶ φυσήξει βοριάς.

Παρίσι, 1908.

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ

φτης νὰ διδάσκει τὴν Ἰλιάδα, ἕνας σκαφτιᾶς νεκρωμένος μ' ἄλλα λόγια νὰ διδάσκει τὸ πιὸ ζωντανὸ ἔργο ποὺ γράφηκε ποτέ. Στοὺς Παρισίους καὶ στὴ γῆ τῶν Παρθενώνων ὅλα γίνουνται. Αὐτὸς λοιπόν, ὁ Νεκροθάφτης, ὁ Μπαρμπα-Ραδίκας, ποὺ διδάσκει τὴν Ἰλιάδα, βρῆκε καὶ τὰ φάρμακα γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ ἔθνους. Ἂς δοξάσουμε τὸ Μεγαλοδύναμο· τὸ γιατρικὸ βρέθηκε.

Κι ἀκούσετε: Θὰ πᾶτε στὸ Α' Νεκροταφεῖο, ἢ κάλλιο ἐς ἄστυ νεκύων, ὅπου ὁ Μπαρμπα-Ραδίκας εἶναι νεκροθάφτης. Μέσα στὸ κοιμητήριο φυλάει τοὺς σκελετοὺς τοῦ Πολυδεύκη καὶ τοῦ Ἀθήναιου. *Ἐξαπιναίως* θὰ σᾶς ἀνοίξει τὴν πόρτα καὶ θὰ σᾶς συστήσει στοὺς δυὸ ἀγαπημένους του νέκυς. Θὰ πιάσετε κουβέντα ἤ, ἂν προτιμᾶτε, μίαν *δαριστόν*. Τοὺς ἐρωτᾶτε: — Πῶς τόνε λέτε σεῖς ἐδῶ κάτου στὸν τάφο τὸ ντεντζερέ; Καὶ θὰ σοῦ ποῦν: — *Ἐμπυρίτην, οἴκου ἀγλάϊσμα.* — Πῶς τήνε λέτε τὴν πέρδικα; καὶ θὰ σοῦ ποῦν: *Πέλειαν ἤ τρήρωνα πέλειαν.* — Πῶς λέτε τὸ *ντούσιον* καὶ τὸ ντουσίζω; — *Κατακρούνισμα καὶ κατακρουνίζω*, θὰ σ' ἀπαντήσουν. — Πῶς τὸ λέτε τὸ ζερβὸ χέρι; — *Λαιὰ ἤγουν σκαιά.*

Καταγράψατε ταῦτα ἐν τῷ ὑμετέρῳ λεξιλογίῳ καὶ χρῆσθε τούτοις. Εἰσαγάγετε, φίλοι ὁμιληταί, τοὺς ἄγαν λελαξευμένους ὅρους τούτους τοῦ Πολυδεύκους τε καὶ τοῦ Ἀθηναίου ἐν τοῖς μαγειρείοις καὶ τοῖς λουτρῶσι καὶ τοῖς λοιποῖς ἀναγκαίοις ὑμῶν. Κι ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς σὰν πεινᾶτε μὴ μαγερεύετε στὸ ντεντζερὲ μέσα, γιατὶ δὲ χορταίνετε· καὶ μὴν τρῶτε πέρδικες γιατ' εἶναι *βεβαρβαρωμέναι, ὑπομιμήσκουσαι χρόνους χαλεπούς. Ψήνετε πελείας ἐντὸς ἐμπυριτῶν.* Κι ἂ θέτε νὰ ζήσετε πάψτε νὰ πκίρνετε *ντούσιον* γιατὶ γλήγορα θὰ πᾶτε στὸν Ἅδη· μόνο τὰ *κατακρουνίσματα* σᾶς γλυτώνουν. Καὶ μὴ δίνετε στὰ κλούβια κεφάλια κατακεφαλιὲς μὲ τὸ ζερβὸ χέρι, ἀλλὰ ἑνώνετε τὴν *λαιὰν ἤγουν σκαιὰν* μὲ τὸ δεξί, μ' ἕνα κούτσουρο χοντρὸ στὴν ἄκρη, καὶ κτεβάζετε μ' ὅλη σας τὴ δύναμη· κ' ἔτσι ἡ δουλειά σας θὰ πάει γαϊτάνι.

Νὰ μᾶς ζήσεις, Μπάρμπα-Ραδίκα, νὰ μᾶς ζήσεις αἰώνια, ἔτσι, γιὰ πεῖσμα τῆς Ἀνόρθωσης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΗΜΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ φιλόσοφος καὶ φυτοφάγος ἤ, μὲ μιὰ λέξη, ὁ φυτόσοφος κ. Πλάτ. Δρακκούλης ἀποκήρυξε τὸν κ. Γ. Φυγάρετο, γιατί, λέει, ὁ δεύτερος, ποὺ ἐπαγγέλνεται κοντὰ στ' ἄλλα καὶ τὸ φυτοφάγο, κατάταξε στὰ λαχανικὰ καὶ τὸ ....κοτόπουλο. Ἀ δὲ μᾶς πιστεύετε, διαβάστε τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Κεριακῆς (σελ. 1, στήλη 1).

— Παρακαλοῦμε τὴν Πειραιώτικη «Χαραυγή», τὸ «Φρουρὸ» τῆς Καλαμάτας κι ὅποια ἄλλη ἐφημερίδα ἡ περιοδικὸ μᾶς κάνουν τὴν τιμὴ νὰ ξανατυπώνουν ἄρθρα καὶ ποιήματα ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ», νὰν τὸ λένε πῶς τὰ παίρνουν ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ».

— Ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Τρίτης δημοσίεψε στὴν πρώτη σελίδα της τὸ ἀκόλουθο ἀρθράκι: «Ἕνα δυνατώτατο καὶ ἐπιστημονικώτατον ἄρθρον δημοσιεύει ὁ πρῶτος Ἕλλην μουσικὸς κ. Μανώλης Καλομοίρης στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» ὑπὸ τὸν τίτλο «Γιὰ Ὠδεῖα καὶ γιὰ τὸ Ὠδεῖο». Οἱ διευθύνοντες τὰ Ὠδεῖα μας ἂς διαβάσουν καλά, καλὰ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Καλομοίρη καὶ ἂς φιλοτιμηθοῦν νὰ κάμουν ὅ,τι μέχρι τοῦδε δὲν ἔκαμαν, καὶ τὸ ὁποῖον μὲ τόσην παρατηρητικότητα τοῖς ὑποδεικνύει ἡ μουσικὴ αὐτὴ αὐθεντία ποῦ λέγεται Καλομοίρης.»

— Ὁ Γάλλος ποιητὴς κ. Pierre Baudry μετάφρασε στὰ Γαλλικὰ τὸ Α τῆς Ὀδύσσειας καὶ θὰν τὸ τυπώσει σὲ λίγο. Ὁ κ. Baudry κατκπιάστηκε νὰ μεταφράσει σὲ στίχους Γαλλικοὺς ἀλάκαιρη τὴν Ὀδύσσεια.

— Σήμερα στὶς 6 τὸ δειλινὸ ὁ Ἰταλικὸς σύλλογος «Dante Alghieri» θὰ κάμει στὴ σάλα τοῦ «Παρνασσοῦ» μιὰ φιλολογικὴ ἀπογεματινή, ὅπου ὁ πρέσβης τῆς Ἰταλίας θὰ διαβάσει τὴ μελέτη του «Il culto di Dante».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Λ. Μ. στὴν Κέρκυρα καὶ Γρ. Κιρ. στὴν Πόλη. Λάβαμε τὴ συντρομὴ τοῦ 910 καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. — κ. Α. Κατσ. Chibin el Kom. Σοῦ στέλνουμε τὰ «Ρ. καὶ Μ.». Ἡ ἀξία του 4 1)2 δρ. μὲ τὰ ταχυδρομικά. Τὸ «Ἡμ. Σκ.» δρ. 6 μὲ τὰ ταχυδρ. «Ταμ. καὶ Κόπ.» γράψε ἀπευθείας στὸν κ. Πάλ. (Aigburth Drive-Liverpool) καὶ θὰν τονὲ λάβεις. Τὸ ἀντίτιμο γιὰ τὰ βιβλία μᾶς τὸ στέλνεις, παρακαλοῦμε, μαζὶ μὲ τὴ συντρομὴ τοῦ 910. — κ. Ρήγ. Πάλ. Δὲν πέρασες ἀπὸ τὸ γραφεῖο· γιατί; Πέρασε κανένα ἀπομεσήμερο 2-3. — κ. Π. Α. Παπαδ. στὴ Γενέβη. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας . . . 400,000 παρέχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθμ. 1 25,000 ΑΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ καὶ ὑπ' αὔξοντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως	1	ἐξ	80,000	80,000
	1	ἐξ	20,000	20,002
	2	ἀπὸ	2,500	5,000
	6	ἀπὸ	1,000	6,000
	15	ἀπὸ	400	6,000
	25	ἀπὸ	200	5,000
	1950	ἀπὸ	40	78,000
	2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1919, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τετάρτη τῇ 31 Ἀβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεῖ

ὅτι σήμερον ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 3ην μ. μ. συγκροτηθήσεται ἐν τῷ καταστήματι αὐτῆς ἡ προαγγελθεῖσα τακτικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων, εἰς ἣν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετάσχωσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοὶ τούτων ἀντιπρόσωποι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3η Φεβρουαρίου 1910.

Ὁ Διοικητὴς
Σ. Στρέϊτ

ΒΓΗΚΑΝΕ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ

ΤΟΜΟΣ Ε'

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

καὶ πουλιοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» δρ. 4.

ΠΕΡΙΕΧΑΜΕΝΑ:

Σὰ λάμπει ὁ ἥλιος — Μιὰ κριτική — Ἕνωση θὰ πῇ δύναμη — Τρομοκρατία — Μάθηση καὶ λεφτεριά — Ὁ «Συγγραφεύς» — Ἐπίλογος — Ἑκατὸν πενήντα — Διαγωνισμὸς γιὰ τὴ γλώσσα 1901 - Ἡ γραμματικὴ τοῦ Ροντάκη — Λεφτεριὰ καὶ μάθηση — Τὸ ῥητὸ τοῦ Νεεμία — Ἕνα γράμμα — Οἱ παράδες — Διαβάζοντας τὰ Πάτρια· Σκεψοῦλες — Ἡ κλωστίτσα — Ἕνα νόστιμο ἐπιχείρημα — Ξενισμός — Ταχυδρόμος, ταχυδρομεῖο, πόστα — Ἕνας ἕνας — Τί λέγεται γλώσσα — Ἀνοιχτὸ γράμμα — Τὰ βιβλία μας καὶ τὰ περιοδικά μας — Ὁ Ἄντρας καὶ ἡ γυναίκα — Ὁ κ. H. Krüger — *Τὸ φεγγάρι — Ἡ χημία τοῦ λαοῦ — Μαρία Ἑλένη — Καλοσύνη καὶ Διάβασμα — Λίγα λόγια — Ὁ Μεσαζέρης — Τριάντα χιλιάδες φράγκα χρυσά — Πρωτοχρονιάτικο — Ἀγάπη — Πέρα πέρα — Ὁ Νουμᾶς — Γράμμα στὴ Μυριέλλα.*

ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

Η „ΛΗΚΥΘΟΣ"

(Τραγούδια. Δραχμὲς 3 προπληρωτέες).

Βγαίνει σὲ λίγες μέρες

Συντρομητὲς γράφουνται μόνο στὴν κυρία

ΕΥΣΤΑΘΙΑ Δ. ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗ

Πλατεῖα Κυριακοῦ, Ἀθήνα

ΣΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,,

τὸ γραφεῖο, δρόμος Ζήνωνα 2, πουλιοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ ἕνα καὶ 1,25 φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὄνειρο τοῦ Γιαννίρη» δρ. 1, — τοῦ ΠΑΛΛΗ «Ἥλιος καὶ Φεγγάρι» δρ. 1, — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ μας ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννηση» δρ. 1, — τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» δρ. 1, «Μαζώχτρα καὶ Βρουκόλακας» δρ. 1, «Παλιοὶ σκοποὶ» δρ. 2, — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «Τὸ Ἀνεχτίμητο», ἡ «Μελάχρα» καὶ «Οἱ Πετροχάρηδες» (δράματα) δρ. 1, — τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινούργια» δρ. 1 καὶ «Οἱ λεξοὶ στρατοκόποι» δρ. 2, — τοῦ Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιὰ» δρ. 1, — τοῦ Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι» δρ. 1, «Ὁ Ἄσωτος» δρ. 1 καὶ «Οἱ Ἀλυσσίδες» δρ. 2 (δράματα), — τοῦ Χ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ «Ὁ Μέγ' Ἀλέξαντρος» δρ. 1, — τοῦ Μ.ΦΙΑΗΝΤΑ «Γραμματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσας» δρ. 3 καὶ «Ἀπὸ τοὺς θρύλλους τῶν αἰώνων» δρ. 1, — τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ «Τὰ Ὡραῖα» Α' Τραγούδια τῆς ἀκρογιαλιᾶς δρ. 2, Β' Τρελλὰ τραγούδια δρ. 2, — τῆς κ. ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ «Ὁ ἀθρώπινος μηχανισμὸς» χρυσοδεμένος δρ. 1 1)2 καὶ φρ. χρ. 2 γιὰ τὸ ἐξωτερικό, — τοῦ ΙΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἷμα» δρ. 2, — τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Δάφνη καὶ Χλόη» (μετάφρ. Βουτιεριδη) δρ. 1, — τοῦ ΕΥΡΙΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μετάφρ. Περγιαλίτη) δρ. 1, — τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη) δρ. 1, — τοῦ Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ «Πλουτολογία» δρ. 1, «Τὸ δασμολογικὸ ζήτημα στὴν Ἀγγλία» λεφτὰ 50, — τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ Σαλονιοῦ» δρ. 1, — τοῦ Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ «Τὸ κοινωνικό μας ζήτημα» λεφτὰ 50, — τοῦ ΠΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ «Ὁ Προσκυνητής» δρ. 1, — τοῦ ΣΚΙΠΗ «Ἡ Μεγάλη Αὔρα» δρ. 2 καὶ τὰ «Juvenilia» δρ. 1, — τοῦ ΜΑΥΡΟΥΔΗ «Μικρὰ τραγούδια», — τοῦ ΝΙΚΟΥ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ «Τὰ ἀγριολούλουδα» δρ. 1, — ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΓΙΑΝΝΙΔΗ «Γλῶσσα καὶ Ζωή» δρ. 2, — ΒΑΡΛΕΝΤΗ «Δόξα καὶ Ζωή» δρ. 1 καὶ «Ἀητοὶ καὶ Λελέκια» δρ. 1, — ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ «Ἀλήθεια καὶ Ψέμμα» δρ. 1 καὶ «Μαρία Πενταγιώτισσα» (δράμα) δρ. 1, — ΚΩΣΤΑ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ «Μοσκιὲς» δρ. 1, — ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΣΤΕΦΑΝΗ «Μπουμπούκια» δρ. 1, — ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ «Βλάχικα τραγούδια» δρ. 2, — ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ 3 μπαλάντες γιὰ πιάνο 1 δραχμὴ ἡ μιά, — ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ «Τὰ τραγούδια τοῦ Ἀπρίλη» δρ. 2, — Ζ. ΦΥΓΙΛΗ «Δίχως ἀκρογιάλι» δρ. 1, «Χτισμένο στὸν ἄμμο» δρ. 1, καὶ «Νίτσα» δρ. 1, — Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ «Ξενηλασία ἢ Ἰσοτέλεια» τόμ. 2, δρ. 5.